

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozen dne X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Lukášem Votrubou
sídlem Moskevská 637/6, Liberec

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policejního prezidia České republiky ze dne 6. 12. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení správního řízení – pracoviště Liberec (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 10. 2019, č. j. X Z, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“), rozhodnuto o zajištění sedmi specifikovaných střelných zbraní, průkazů zbraní a rovněž zbrojního průkazu a evropského zbrojního pasu žalobce.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že dne 3. 9. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce pro přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Podle uvedeného usnesení byl žalobce obviněn, že dne 26. 1. 2019 telefonicky vyhrožoval poškozenému X a následujícího dne kopanci poškodil vstupní dveře do domu poškozeného a poškodil také dřevěnou vstupní branku. Žalovaný konstatoval, že trestný čin, pro nějž je žalobce stíhán, je jako úmyslný zahrnut v § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. K zajištění bylo přistoupeno jako k preventivnímu opatření za účelem zajištění veřejného pořádku a bezpečnosti, neboť existuje důvodné podezření, že držitel zbraní a průkazů se dopustil jednání s prvky násilí, s nímž zákon o zbraních spojuje odnětí zbrojního průkazu pro ztrátu bezúhonnosti. Žalobce měl jako držitel zbrojního průkazu vědět, že jeho chování může ovlivnit jeho právo držení zajištěných věcí.
3. Dle žalovaného je třeba oddělovat vedené správní řízení od řízení trestního. Správním orgánům nepřísluší hodnotit, zda orgán činný v trestním řízení dostatečně zjistil všechny aspekty jednání žalobce. Správní orgán je oprávněn pouze vyhodnotit obsah usnesení o zahájení trestního stíhání ve vztahu k zákonu o zbraních. Prokazování viny či neviný žalobce je v kompetenci orgánů činných v trestním řízení. Správnímu orgánu proto nepřísluší provádět výslechy svědků zjištěných v trestním řízení či další důkazy relevantní ve vztahu k posouzení skutku, z něhož je obviněn. Relevantní je, že ve správním řízení bylo prostřednictvím usnesení o zahájení trestního stíhání zjištěno, pro jakou trestnou činnost je žalobce stíhán. V otázce držení střelných zbraní je namístě aplikovat obezřetný, přísnější postup. Bude-li prokázána nevinna žalobce, dojde k bezodkladnému vrácení zajištěných věcí.
4. Zbraně žalobce byly původně zajištěny v rámci trestního řízení již v lednu 2019, správní orgán prvního stupně zahájil řízení poté, co mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání. V době údajného spáchání skutku, z něhož je žalobce obviněn, se navíc žalobce dopustil přestupku na úseku zbraní a střeliva, za nějž mu byla uložena pokuta 2 000 Kč. Myslivecká či podnikatelská činnost žalobce nebrání vydání rozhodnutí o zajištění předmětných věcí.

II. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě namítal, že došlo k porušení § 3 správního řádu, když správní orgány nesprávně a nedostatečně zjistily skutkový stav věci a nepovedly žalobcem navržené důkazy. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal nedostatečně. Postup podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních je možností správního orgánu zajistit zbraně, nikoli jeho povinností. Správní orgán musí zjistit skutkový stav, aby posoudil, zda je v daném případě namístě přistoupit k zajištění. Správní orgán I. stupně vycházel jen z usnesení o zahájení trestního stíhání, z něž je však dle žalobce zřejmé, že trestní stíhání bylo zahájeno jen na základě výpovědi pana Šípka, s nímž jsou výpovědi ostatních vyslychaných v rozporu, neboť z nich plyne, že žalovaný na místě události nebyl přítomen. Správní orgány přistoupily k posouzení otázky zajištění nesprávně a nedostatečně a své závěry opřely pouze o usnesení o zahájení trestního stíhání. Z judikatury plyne, že správní orgán musí na základě správního uvážení dospět k nezbytnosti zajištění zbrojního průkazu. Správní orgány měly posuzovat přiměřenost zásahu vzhledem k okolnostem případu. Pan Šípek přitom uvedl, že se necítí být žalobcem ohrožen, a nepožadoval policejní ochranu.
6. Žalobce se v minulosti žádného násilí či výhrůžek nedopouštěl. Jediné, čeho se dopustil, byla nepřiměřená slovní reakce v telefonickém hovoru ze dne 26. 1. 2019, k níž byl vyprovokován poškozeným panem X. Zajištění zbraní je nepřiměřené a rozporné s § 2 odst. 3 správního řádu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce je mysliveckou stráží v honitbě Raspenava, kde je osobou pověřenou řízením výkonu práva myslivosti, a je také jednatelem společnosti Folda, s.r.o., kde je jedinou osobou odpovědnou za výkon práva myslivosti. Dle žalobce není jeho bezúhonnost jakkoli zpochybněna, správní řízení bylo navíc zahájeno až dne 19. 9. 2019, tedy po téměř osmi měsících od spáchání tvrzeného skutku a od odebrání zbraní dne 28. 1. 2019, o němž správní orgán prvního stupně věděl. Pozdním zahájením správního řízení dochází k popření důvodnosti obavy správních orgánů o bezpečnost a veřejný pořádek. Tato časová prodleva je dle žalobce vadou řízení.
7. Žalobce nebyl ke dni podání správní žaloby obžalován. Postup správního orgánu popírá zásadu presumpce neviny, neboť žalobce je fakticky považován za odsouzeného. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně nedostatečně vymezil, dle kterého ustanovení zákona o zbraních došlo k zajištění zbraní a zbrojních dokladů. Teprve v odůvodnění rozhodnutí o zajištění je uvedeno, že žalobce je stíhán pro trestný čin, který je podřazen pod § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Žalobce však poukazuje na to, že dané písm. c) obsahuje ještě tři samostatné body. K podřazení pod konkrétní bod přitom nedošlo. Ani žalovaný tento nedostatek nezhojil. Ze strany žalovaného došlo také k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, když z jeho strany byly doplněny podklady řízení, neboť žalovaný učinil telefonický dotaz u orgánu činného v trestním řízení na existenci trestního stíhání, přičemž žalobce nebyl před vydáním rozhodnutí žalovaného seznámen s podklady rozhodnutí, a neměl možnost se k nim vyjádřit. Tím došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v posuzovaném řízení nebylo pochyb o zahájení trestního stíhání žalobce. Správní orgán vyhodnocoval skutkový děj zachycený v usnesení o zahájení trestního stíhání, nebyl však oprávněn samostatně vyhodnocovat důkazy provedené nebo neprovedené orgánem činným v trestním řízení, což se týká i výpovědi pana X. Ohrožení či neohrožení pana Šípka žalobcem je předmětem trestního řízení, nikoliv řízení o zajištění zbrojního průkazu. Jednání, z nichž je žalobce dle usnesení

o zahájení trestního stíhání obviněn, jsou způsobilá vyvolat vážné pochybnosti o takovém budoucím chování žalobce, při kterém je zcela vyloučeno zneužití zbraně. Skutečnost, že žalobce je mysliveckou stráží či jednatelem společnosti Folda s.r.o., není způsobilá uvedené pochybnosti odstranit. Postup orgánů činných v trestním řízení nepodléhá kontrole ze strany správního orgánu I. stupně, který je odkázán na poskytnutí informací o zahájení trestního stíhání. Skutečnost, že orgán činný v trestním řízení uložil u správního orgánu I. stupně zbraně, neopravňuje správní orgán k procesním krokům směřujícím k zajištění zbraně. K tomu je třeba usnesení o zahájení trestního stíhání.

9. Skutečnost, že žalobce nebyl obžalován, není překážkou zajištění zbrojního průkazu. Tou by bylo zastavení trestního stíhání. Žalobce nesprávně spojuje důvodnou obavu z narušení veřejného pořádku s podáním obžaloby. Jeho tvrzení o popření principu presumpce neviny postrádá oporu ve spisovém materiálu. Žalobce měl po celou dobu správního řízení povědomost o důvodech řízení a byla mu zachována všechna procesní práva. Bylo mu oznámeno, že řízení je vedeno podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních s odkazem na usnesení o zahájení trestního stíhání. Ustanovení § 57 odst. 1 písm. a) odkazuje na § 22 odst. 1 zákona o zbraních, jehož písm. c) sice obsahuje body 1 až 3, což je však bez vlivu na řízení o zajištění. V případě žalobce nebyla posuzována otázka ztráty bezúhonnosti pro pravomocné odsouzení. Žalovaný v odvolacím řízení ověřil procesní stav trestního řízení, které dále pokračovalo, proto v odvolacím řízení pokračoval i žalovaný, a to bez toho, že by musel uplatnit postup podle § 90 odst. 4 správního řádu. Skutečnost, že trestní stíhání pokračuje, byla žalobci nepochybně známa, proto nedošlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval tak, že se neztotožňuje s názorem, že k rozhodnutí o zajištění fakticky jako důkaz postačuje usnesení o zahájení trestního stíhání pro úmyslný trestný čin. Žalobce požadoval provedení dokazování trestním spisem. Správní orgány nejsou zbaveny povinnosti zjistit všechny okolnosti případu, zejména když od zahájení trestního stíhání uplynula významná doba. Žalobce spatřuje v postupu správních orgánů porušení principu presumpce neviny. Další okolnosti případu odůvodňující zajištění zbraní nebyly zjištěny. Ani v době vyjádření žalobce nedošlo k podání obžaloby.

V. Zjištění ze správního spisu

11. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 3. 9. 2019 obdržel správní orgán I. stupně usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce s doručenkou, dle níž bylo toto usnesení žalobci doručeno dne 16. 4. 2019. Ze současně připojených úředních záznamů a protokolu o vydání věci plyne, že zbraně žalobce včetně průkazů, jakož i zbrojní průkaz a evropský zbrojní pas žalobce byly žalobci odebrány policií již na konci ledna 2019 a následně byly do úschovy uloženy u Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál. Přitom bylo zjištěno, že žalobce jednu ze zbraní svěřil osobě neoprávněné k držení takové zbraně, pročež učinil správní orgán I. stupně u Městského úřadu Frýdlant oznámení o podezření ze spáchání přestupku žalobcem. Městský úřad Frýdlant žalobce shledal vinným a za přestupek žalobci dne 20. 3. 2019 uložil pokutu ve výši 2 000 Kč. Z opisu evidence rejstříku trestů vyplynulo, že

žalobce byl jednou trestán, když byl v r. 1996 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody za nedbalostní ublížení na zdraví a porušování povinností strážní služby.

12. Zahájení správního řízení ve věci zajištění zbraní, střeliva, zbrojního průkazu, průkazů zbraní a evropského zbrojního pasu dle § 57 odst. 1 zákona o zbraních oznámil správní orgán žalobci oznámením ze dne 4. 9. 2019. Žalobce se k věci písemně vyjádřil a dne 2. 10. 2019 se osobně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně za účelem seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 9. 10. 2019 vydal správní orgán I. stupně shora označené rozhodnutí o zajištění zbraní a průkazů žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí především poukázal na obsah usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, dle něž je žalobce stíhán pro úmyslnou trestnou činnost, která je podřaditelná pod § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Zmínil také spáchání přestupku na úseku zbraní a střeliva ze strany žalobce. Uzavřel, že podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních shledává v daném případě podmínky pro zajištění zbraní a průkazů jakožto prevence proti možnému narušení veřejného pořádku či bezpečnosti, neboť je trestním stíháním důvodně zpochybněna bezúhonnost žalobce. Správní orgán I. stupně rovněž reagoval na vyjádření žalobce, kdy dospěl k závěru, že správní řízení bylo řádně zahájeno, správní orgán není oprávněn vstupovat do činnosti orgánu činného v trestním řízení a hodnotit jím opatřené důkazy ohledně vyšetřované trestné činnosti, a žalobce byl seznámen se spisovým materiálem a byl mu dán prostor pro vyjádření.
13. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný. Ten si dle záznamu ve spise před vydáním rozhodnutí dne 3. 12. 2019 telefonicky u policejního orgánu činného v trestním řízení ověřil, že trestní stíhání žalobce stále probíhá. Poté vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 6. 12. 2019.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
15. Podle § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních může příslušný útvar policie rozhodnout o zajištění zbraně kategorie A, B nebo C, střeliva do těchto zbraní, zbrojního průkazu, zbrojní licence, průkazu zbraně nebo zbrojního průvodního listu pro trvalý vývoz, trvalý dovoz nebo tranzit zbraní nebo střeliva, povolení k vývozu podle zákona o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, evropský zbrojní pas, v němž jsou zapsány zbraně kategorie A, B nebo C, povolení k přepravě nebo hlášení přepravy zbraní a střeliva podle § 50 nebo 50a, jestliže proti jejich držiteli bylo zahájeno v případě fyzické osoby trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1.
16. Podle § 22 odst. 1 zákona o zbraních se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem
 - a) vlastizrady, rozvracení republiky, teroru, teroristického útoku, účasti na teroristické skupině, financování terorismu, podpory a propagace terorismu, vyhrožování teroristickým trestným činem, sabotáže, vyzvědačství, válečné zrady, účasti na organizované zločinecké skupině, obecného ohrožení, získání kontroly nad vzdušným

dopravním prostředkem, civilním plavidlem a pevnou plošinou, ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku a civilního plavidla, zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny, vraždy nebo genocidia, za který byl uložen výjimečný trest nebo trest odnětí svobody na více než 12 let nebo mladistvému trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně na 5 až 10 let,

b) uvedeným v písmenu a), za který byl uložen trest odnětí svobody na 5 až 12 let, nebo úmyslným trestným činem proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo jiným úmyslným trestným činem spáchaným se zbraní, za který byl uložen trest odnětí svobody převyšující 5 let a od ukončení výkonu trestu odnětí svobody neuplynulo alespoň 20 let,

c) uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen,

1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky,

2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo

3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného^{11e)}, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu^{11f)}, nebo

d) spáchaným z nedbalosti za porušení povinností v souvislosti s držením, nošením nebo používáním zbraně nebo střeliva, pokud od právní moci rozsudku neuplynuly alespoň 3 roky.

17. Na podkladě uvedených zákonných ustanovení soud konstatuje, že správní orgán je oprávněn přistoupit k zajištění zbraní a průkazů za splnění podmínky, že proti jejich držiteli, který je fyzickou osobou, bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Skutečnost, že proti žalobci bylo trestní stíhání zahájeno a že probíhalo i v době vydání napadeného rozhodnutí, není mezi účastníky sporná. Žalobce v zásadě nespornuje ani to, že trestní stíhání bylo zahájeno pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 zákona o zbraních, když jeho námitky týkající se tohoto ustanovení jsou spíše procesního charakteru v tom smyslu, že mu nebylo řádně sděleno, podle jakého písmene či samostatného bodu tohoto ustanovení je řízení vedeno.
18. Soud na podkladě spisového materiálu nemá pochyb o tom, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslnou trestnou činnost, tedy trestnou činnost uvedenou v § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, v důsledku čehož byl správní orgán I. stupně oprávněn uvážít zajištění zbraní a průkazů žalobce. Správní orgány obou stupňů přitom správně zdůraznily, že se jedná o opatření preventivního charakteru, jehož smyslem je upřednostnění zájmu společnosti na bezpečnosti a ochraně veřejného pořádku nad zájmem žalobce na faktické dispozici se zbraněmi a průkazy po dobu jeho trestního stíhání. Trestním stíháním žalobce je totiž zpochybněna jeho bezúhonnost, byť se jistě může následně ukázat, že žalobce je

nevinen, čímž by také pominul důvod zajištění. Zajištěním však není popřen princip presumpce neviny, neboť žalobci nejsou zbraně a průkazy trvale odňaty, jsou pouze preventivně zajištěny, přičemž další postup správních orgánů ve vztahu k žalobci bude odvislý od výsledku trestního řízení.

19. Přistoupily-li správní orgány v případě žalobce k zajištění, učinily tak na základě vlastního správního uvážení, jehož soudní přezkum je omezen na případy překročení nebo zneužití jeho mezí. Na podporu tohoto i dalších v rozsudku uvedených závěrů zdejšího soudu lze odkázat na existující správní judikaturu týkající se zajištění podle § 57 zákona o zbraních, která se namnoze zabývala shodnými námitkami, které nyní uplatňuje žalobce (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 8 As 66/2016-55, či ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 As 22/2016-38). Správní orgány své úvahy žalobci přdestřely, vysvětlily, že trestná činnost, z níž je žalobce obviněn, je nejen úmyslná, ale obsahuje rovněž určitou míru agrese či násilného jednání, a proto shledaly důvody pro využití institutu zajištění. Proti těmto závěrům, které jsou podrobně uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, soud nemá námitek, natož, aby je považoval za překročení či zneužití mezí správního uvážení.
20. Pokud jde o žalobcem navrhované dokazování, sám žalobce v žalobě uvedl, že podle judikatury představuje usnesení o zahájení trestního stíhání jediný zákonem výslovně uvedený důkazní prostředek. Rozsah potřebného dokazování v řízení dle § 57 odst. 1 zákona o zbraních je determinován zněním tohoto ustanovení, z nějž, jak bylo uvedeno, plyne, že jedinou podmínkou, která musí být splněna, aby mohl správní orgán přistoupit k zajištění, je zahájení trestního stíhání pro trestný čin určité povahy (specifikované v § 22 odst. 1 zákona o zbraních). Pro správní orgány bylo proto usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce klíčovým podkladem, neboť jím bylo splnění této podmínky prokázáno. Ze samotného usnesení o zahájení trestního stíhání plyne i povaha trestné činnosti, z níž byl žalobce obviněn, neboť je zde v souladu s trestním řádem zachyceno skutkové jednání, jehož se měl žalobce dopustit. Správní orgány tak byly schopny posoudit, že řešená trestná činnost spadá do okruhu dle § 22 odst. 1 zákona o zbraních, a měly i zjištěno, v čem konkrétně spočívá.
21. Nebylo naopak žádoucí, aby správní orgány suplovaly aktivitu orgánu činného v trestním řízení, prováděly důkazy z trestního spisu, jako výslechy svědků či přehrávání záznamu telefonického hovoru, a v důsledku toho posuzovaly, zda příslušný orgán činný v trestním řízení zahájil trestní stíhání správně, nebo nakolik je pravděpodobné, že žalobce bude v trestním řízení odsouzen. Proto žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně zdůrazňoval rozdíl mezi trestním řízením a správním řízením dle § 57 odst. 1 zákona o zbraních, a soud považuje jeho reakci na odvolací námitky žalobce za adekvátní a dostatečnou. Skutkový stav byl v daném případě dostatečně zjištěn a pouhý nesouhlas žalobce s tímto závěrem nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
22. K námitce, že poškozený pan Šípek se údajně necítí být žalobcem ohrožen, soud připomíná, že využití preventivní opatření nemá za cíl výhradně ochranu poškozeného v trestním řízení, ale směřuje k ochraně společnosti jako celku před možným nežádoucím jednáním držitele zbraně, který je obviněn z úmyslné trestné činnosti, která navíc v daném případě vykazuje prvky násilí. Pro srovnání soud odkazuje na věc řešenou výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 As 22/2016-38, kde bylo realizováno a soudy aprobováno zajištění zbrojního průkazu v případě držitele zbraně obviněného z podplácení, tedy trestné činnosti, s níž imanentně není násilí spojeno.

23. Skutečnost, že žalobce je mysliveckou stráží a vykonává právo myslivosti i jako jednatel společnosti Folda s.r.o., nemůže zajištění zbraní a průkazů žalobce zabránit, když ze shora uvedených důvodů považuje soud zajištění za přiměřené a splňující zákonné podmínky pro jeho využití. Žalobce v žalobě dokonce jedná, které je předmětem trestního řízení, částečně doznává (telefonický hovor). K tomu soud uvádí, že každý držitel zbrojního průkazu si musí být vědom zákonné možnosti omezení práva držet střelnou zbraň, a tomu své jednání přizpůsobit.
24. Další námitka se týká časové prodlevy mezi údajným spácháním v trestním řízení řešeného skutku (leden 2019), zahájením trestního stíhání (duben 2019) a zahájením řízení o zajištění zbraní a průkazů (září 2019), z níž má dle žalobce plynout neexistence důvodných obav o bezpečnost a veřejný pořádek. Sám žalobce v žalobě připouští, a plyne to i z dokumentů založených do spisového materiálu, že zbraně mu fakticky byly odebrány policií již v lednu 2019, a to s využitím jiného institutu právního řádu, nežli zajištěním dle § 57 zákona o zbraních. Žalobci tedy bylo již před zahájením správního řízení v dispozici se zbraněmi zabráněno, bezprostřední obava o bezpečnost tedy z tohoto důvodu nebyla dána. Bylo však třeba upravit žalobcův přístup ke zbraním a průkazům dlouhodobě, přičemž postupu správního orgánu I. stupně podle zákona o zbraních nic nebránilo. Proto došlo k zahájení řízení dle § 57 odst. 1 zákona o zbraních, a to okamžitě poté, co správní orgán I. stupně získal usnesení o zahájení trestního stíhání proti žalobci. Zákon přitom nestanoví povinnost zahájit toto řízení v konkrétním časovém rámci navazujícím na zahájení trestního stíhání či na okamžik spáchání vyšetřovaného skutku. Sama skutečnost, že řízení bylo zahájeno s odstupem několika měsíců po zahájení trestního stíhání žalobce, není procesní vadou a nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
25. Skutečnost, že žalobce nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí ani ke dni podání žaloby či v průběhu soudního řízení obžalován, je bez vlivu na zákonnost rozhodnutí o zajištění zbraní a průkazů, neboť podání obžaloby není zákonnou podmínkou zajištění. Ostatně v řadě trestních řízení k podání obžaloby ani nedochází, když jsou využívány instituty jiné (návrh na potrestání, podmíněné zastavení trestního stíhání, narovnání). Tím však nemůže být případné zajištění zbraní a průkazů vyloučeno.
26. Správní orgány také zcela dostatečným způsobem vymezily, podle kterého zákonného ustanovení dochází k zajištění zbraní a průkazů. Již v oznámení o zahájení řízení bylo uvedeno, jaké řízení se zahajuje včetně výslovného uvedení § 57 odst. 1 zákona o zbraních i toho, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v § 22 odst. 1 téhož zákona. Ani prvostupňové rozhodnutí nezakládá v tomto směru pochybnosti, když uvádí konkrétně § 57 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, neboť žalobce je trestně stíhanou fyzickou osobou, a v odůvodnění popisuje, že bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin dle § 22 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona. Rozhodnutí žalovaného, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, pak rovněž žádnou vadu v uvedeném směru neobsahuje, naopak již vypořádává žalobcovu námitku nedostatečného uvedení ustanovení, dle něž k zajištění došlo.
27. Soud dodává, že ve výrokové části správních rozhodnutí nebylo ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních uvedeno zcela správně, neboť nejde o ustanovení, podle něhož by bylo předmětné řízení vedeno. Řízení je vedeno podle § 57 odst. 1 zákona o zbraních, který pouze odkazuje na § 22 odst. 1 téhož zákona za účelem vymezení povahy trestné činnosti, ohledně níž zahájené trestní stíhání může vést k zajištění zbraní a průkazů. V daném případě bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro jinou úmyslnou trestnou

činnost ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Poukaz žalobce na tři dílčí body tohoto ustanovení je zcela nepřipadný, neboť tyto body nemají v řízení o zajištění žádnou relevanci. Ustanovení § 22 totiž upravuje institut bezúhonnosti, jejíž podmínky jsou mj. vymezeny v odstavci 1 písm. c) bodech 1 až 3, a to v návaznosti na dobu uplynulou od ukončení výkonu trestu odnětí svobody či od pravomocného odsouzení.

28. Pro řízení o zajištění je však tato úprava nepodstatná, neboť k zajištění zbraní a průkazů je přistupováno již po zahájení trestního stíhání v době, kdy výsledek trestního řízení dosud není znám. Nedochozí zde ke konstatování ztráty bezúhonnosti, která by vedla k odnětí zbrojního průkazu, nýbrž podstatné je pouze to, že bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin, který je takové povahy, že jej lze podřadit pod trestnou činnost uvedenou v § 22 odst. 1 zákona o zbraních. Snaha podřadit případ žalobce pod konkrétní bod § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních by tedy byla zcela nesmyslná.
29. Pokud žalovaný krátce před vydáním napadeného rozhodnutí u orgánu činného v trestním řízení ověřil, že trestní stíhání stále probíhá, neopatřil tímto postupem nový podklad, jehož nepředložení žalobci by způsobovalo vadu řízení. Žalovaný jednal ve prospěch žalobce, neboť zjistil-li by, že trestní stíhání bylo např. zastaveno, nebyly by nadále splněny podmínky pro zajištění zbraní a průkazů žalobce. Žalovaný však zjistil, že dosavadní stav nedoznal žádné změny, neboť trestní stíhání nadále probíhalo, což ostatně muselo být žalobci, jakožto obviněnému známo. Ke skutečnosti, že žalobce je trestně stíhán, měl žalobce dostatek prostoru k vyjádření v předchozím průběhu správního řízení. Absenci výzvy k seznámení žalobce s tím, že stav trestního stíhání zůstává nezměněn, proto soud nehodnotí jako procesní vadu, která by měla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná. Proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný se ve stanovené lhůtě k tomuto postupu nevyjádřil.
31. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž však žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. května 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu